

Ο Φίλιππος Καββαδίας είναι συγγραφέας, ποιητής, σεναριογράφος και εικονογράφος. Ερασιτεχνικά όμως! Επαγγελματικά ασχολείται με την αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής σε μια από τις μεγαλύτερες εταιρείες του κόσμου. Έχει ένα όραμα κι αυτό είναι να βοηθήσει πολλά παιδιά (ιδιαίτερα αγόρια, που διαβάζουν

λιγότερο) να αγαπήσουν ξανά τα βιβλία. Η *Επιχείρηση Μικροράπτορας* είναι το πρώτο βήμα! Ζει μόνιμα στο Λονδίνο και αυτή την περίοδο γράφει πυρετωδώς τα επόμενα βιβλία της σειράς.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΜΙΚΡΟΡΑΠΤΟΡΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ Γιούαν Κουκ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Ελένη Τουλούπη

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο

1

Από τα πρώτα λεπτά ήξερα πως ήταν μεγάλο λάθος. Τι νόημα είχε; Σχολική εκδρομή στις Άλπεις, είχαν πει, για να απολαύσουμε τα υπέροχα τοπία, είχαν πει, να αναπνεύσουμε καθαρό αέρα και να δούμε τα πουλιά. Ε, λοιπόν, ας έβλεπαν όσα πουλιά ήθελαν (σοβαρά τώρα, ποιος το κάνει αυτό;) χωρίς εμένα. Εγώ είχα ένα πλεονέκτημα. Ήμουν τελευταίος. Οπότε μπορούσα απλώς να καθίσω σε αυτόν τον βράχο και να περάσουν να με πάρουν στην επιστροφή.

Το σχέδιό μου ήταν πολύ καλό.

Όχι, ήταν εξαιρετικό.

Αν δεν υπήρχε ο Μάιλο.

Ξέρετε πως στις σχολικές εκδρομές όλοι βρίσκουν γρήγορα μια παρέα και εσύ μένεις μόνος; Ε, εγώ το ξέρω. Το ίδιο και ο Μάιλο ή, αλλιώς, ο Προφέσορας. Έτσι, οι πανέξυπνοι δάσκαλοί μας πάντα καταλήγουν στην ίδια ευφύεστατη λύση. Μας βάζουν μαζί.

Να τους πάρουμε μια κούπα δώρο.

Κατέβηκε χοροπηδώντας την πλαγιά του βουνού, κοιτάζοντας το ρολόι του, με βλέμμα σασιτισμένο κάτω από τα παχιά του φρύδια.

– Φιν; Δεν έχουμε διάλειμμα ακόμα. Το πρώτο διάλειμμα είναι στις δέκα, σε περίπου τριάντα τέσσερα...

– Δε με νοιάζει.

Ανοιγόκλεισε τα μάτια. Έπειτα κοίταξε την ομάδα μας που εξαφανιζόταν μπροστά μας, κι έπειτα πάλι εμένα.

– Εεε...

– Κοίτα, Μάιλο, με ξέρεις από τον παιδικό σταθμό, έτσι;

– Ναι, μουρμούρισε αγχωμένος.

– Δε μου αρέσει η αναρρίχηση. Ή το περπάτημα. Ή οτιδήποτε τέτοιο. Μου αρέσουν τρία πράγματα. Θα σου τα παραθέσω με αλφαβητική σειρά –έδειξα τρία μου δάχτυλα– τα βιντεοπαιχνίδια, το ντελίβερι (κατά προτίμηση τα μπεργκερ, αν και η πίτσα είναι δεύτερη με ελάχιστη διαφορά) και ένας μεγάλος καναπές.

– Δεν είναι αλφαβητικά έτσι. Θα έπρεπε να είναι...

– Δεν έχει σημασία, Μάιλο. Επιπλέον, μόλις βελτίωσα το σχέδιό μου. Θα γυρίσω στο ξενοδοχείο. Δίπλα έχει έναν φούρνο γεμάτο πίτες.

Σηκώθηκα από τον απaráδεκτα σκληρό βράχο και κατευθύνθηκα στο απaráδεκτα απότομο και κακοτράχαλο μονοπάτι.

– Οι άνθρωποι δεν είναι φτιαγμένοι για τα βουνά, δήλωσα κάνοντας μεγάλη προσπάθεια να μη γλιστρήσω. Το είδος μας ξεκίνησε στην Αφρική και εκεί δεν υπήρχε κανένα βουνό.

Ο Μάιλο με ακολούθησε.

– Βασικά, υπάρχουν πολλά βουνά στην Αφρική, με ψηλότερο το Κιλιμάντζαρο, φυσικά. Πέντε χιλιάδες οκτακόσια...

– Από εδώ νομίζω ότι κόβουμε δρόμο, είπα πριν αρχίσει να γράφει έκθεση.

Άφησα το μονοπάτι και χώθηκα ανάμεσα σε κάτι δέντρα.

– Δε νομίζω ότι είναι καλή ιδέα, είπε ο Μάιλο, που ακόμα με ακολουθούσε.

– Ηρέμησε, Προφέσορα, θα είναι μια χαράααα-ΑΑΑΑ...

Πιθανότατα θα αναρωτιέστε για ποιο λόγο το «χαρά» μετατράπηκε ξαφνικά σε σάλπιγγα των Βίκινγκς. Τελικά ο Μάιλο είχε δίκιο. Δεν ήταν καλή ιδέα να κόψουμε δρόμο.

Εκτός αν ήξερες να πετάς.

Εκατοστά πιο πέρα από τα πόδια μου, υπήρχε ένας κατακόρυφος λόφος τουλάχιστον είκοσι μέτρων. Και στη βάση του ένα ποτάμι πάγου, που κατέβαινε από τα βουνά. Αργότερα έμαθα ότι λεγόταν παγετώνας.

– ... AAA!

Τελικά μου κόπηκε η ανάσα. Μετά βίας μπορούσα να ακούσω τη φωνή μου, καθώς η καρδιά μου είχε αποφασίσει να εγκαταλείψει το στέρνο μου και να μεταφερθεί στα αυτιά μου.

Σιγά σιγά, ηρέμησα λίγο. Μάλιστα. Αλλαγή σχεδίων. Ας πάρουμε το μονοπάτι.

Ο Μάιλο, όμως, δεν ήταν σε θέση να πάει οπουδήποτε. Αντίθετα, αγκάλιαζε ένα δέντρο. Όχι απλώς το αγκάλιαζε. Το έσφιγγε τόσο δυνατά, που οι άκρες των δαχτύλων του είχαν ασπρίσει. Και τα μάτια του ήταν τόσο σφιχτά κλεισμένα, που είχαν πεταχτεί οι φλέβες στον λαιμό του.

Πλησίασα.

– Είσαι καλά;

Ακούστηκε μια τρεμάμενη φωνή.

– Η ακροφοβία μου φταίει.

– Φοβάσαι τους ακροβάτες;

– Όχι.

– Τις ακρότητες;

Ψέλλισε:

– Φοβάμαι τα ύψη.

Σταμάτησα. Ο λαιμός μου έκαιγε, όπως κάθε φορά που εκνευρίζομαι με τον ίδιο μου τον εαυτό. Είχα κάνει κάτι πολύ κακό, γιατί, είτε ήταν φίλος μου είτε όχι, δεν έπρεπε να αφήσω τον Μάιλο χωρίς παρέα στην εκδρομή.

– Συγγνώμη, μουρμούρισα. Με συγχωρείς. Πάμε πίσω.

Έβαλα το χέρι μου γύρω από τους ώμους του και με το άλλο χέρι μου ξεκόλλησα απαλά τα δάχτυλά του από τον κορμό.

– Κράτα τα μάτια σου κλειστά. Θα σε γυρίσω εγώ.

Ο Μάιλο έγνεψε καταφατικά.

– Ευχαριστώ.

Μετά από μερικά βήματα, άνοιξε πάλι τα μάτια του και πήρε ανάσα.

Θα έπρεπε να συνεχίσουμε, αλλά είχα μια άλλη ιδέα. Εξίσου κακή, όπως αποδείχτηκε.

– Θα βγάλω μια σέλφι. Ένα λεπτάκι.

Ο Μάιλο ανοιγόκλεισε τα μάτια.

– Πρόσεχε.

– Μην ανησυχείς. Τα λέμε σε ένα λεπτό.

Προχώρησα πάλι βιαστικά προς την άκρη του λόφου, ψαχουλεύοντας στην τσέπη του μπουφάν μου για το κινητό μου. Πώς το λένε, όμως; Ποτέ μην ψαχουλεύεις ενώ βιάζεσαι. Ή, μάλλον, μη στέλνεις μηνύματα

ενώ οδηγείς. Τέλος πάντων. Σκόνταψα σε μια πέτρα, έπεσα προς τα μπρος, άνοιξα τα χέρια μου για να βρω κάτι να πιαστώ, αλλά δε βρήκα τίποτα, οπότε συνέχισα να κατρακυλάω, όλο και πιο γρήγορα, σαν μια κούτα στις σκάλες.

– ΟΟΟΟΑΑΑΑΕΕΕΕ!

Άφησα πίσω μου μια σειρά από φωνήεντα, μέχρι που ξαφνικά...

Δεν υπήρχε πια χώρος να κατρακυλήσω.

Έκανα ελεύθερη πτώση.

Κάτω από τον λόφο, προς τον παγετώνα.

Αντίο, ζωή, σκέφτηκα. Χάρηκα που σε γνώρισα αυτά τα δώδεκα χρόνια. Περάσαμε καλές στιγμές εμείς οι δυο, έτσι δεν είναι; Ντελίβερι τις Παρασκευές, μαραθώνιους παιχνιδιών, τούρτα για πρωινό. Δε θα ξεχάσω ποτέ το Μεγάλο Μπάρμπεκιου του 2019. Ήταν...

ΣΛΟΣ!

Οφείλω να το παραδεχτώ, δεν ήταν ο θόρυβος που περίμενα. Πού πήγαν τα ΚΡΑΚ ή τα ΓΚΝΤΟΥΠ;

Ε, λοιπόν, όπως μου εξήγησαν αργότερα στο νοσοκομείο, ο παγετώνας έλιωνε σταδιακά επί χρόνια, κι έτσι η επιφάνειά του δεν ήταν σκληρή, αλλά σε μια κατάσταση προχωρημένης λασπουριάς. Δε χρησιμοποίησαν αυτές ακριβώς τις λέξεις, βέβαια, αλλά καταλάβατε. Ένωσα σαν να έπεφτα μέσα σε πηχτό αφρό. Ή μάλλον σε έναν αφρό που η χαμηλή θερμο-

κρασία του ξεπερνούσε κάθε ανθρώπινη φαντασία.

Τα καλά νέα ήταν πως δεν είχα τραυματιστεί. Τα άσχημα νέα ήταν πως είχα γίνει μούσκεμα και έτρεμα. Παρότι ήμασταν στις αρχές της άνοιξης, εδώ πάνω, στις Γαλλικές Άλπεις, έκανε πάρα πολύ κρύο. Μάλιστα, είχα ακούσει πως εκείνο το βράδυ περιμέναμε μια τρομερή χιονοθύελλα.

Ξύπνησε μέσα μου το ένστικτο της επιβίωσης. Μόνο που, επειδή δεν είχε ξαναξυπνήσει ποτέ, δεν είχε ιδέα τι έπρεπε να κάνει. Έτσι, παραχώρησε τη θέση του στον πανικό. Και ο πανικός είχε άμεση αντίδραση. «Ούρλιαξε» είπε. «Ούρλιαξε όσο πιο δυνατά μπορείς».

Πήρα μια βαθιά ανάσα και...

– Φιν! Φιν!

Φυσικά δεν ήμουν εγώ, γιατί για ποιο λόγο να φώναζα το όνομά μου; Όχι, ήταν ο Μάιλο. Είχε καταφέρει με κάποιο τρόπο να παλέψει την ακρυλικοφοβία του και είχε σκαρφαλώσει έρποντας στην άκρη του λόφου. Το πρόσωπό του ξεχώριζε, είχε χλωμιάσει και τα μαλλιά ήταν κολλημένα στο μέτωπό του.

– Φιν!

– Καλά είμαι, καλά είμαι. Δεν έσπασα τίποτα!

– Δόξα στον Δία!

Δεν ήμουν και πολύ σίγουρος αν εννοούσε τον πλανήτη ή τον αρχαίο θεό. Ο Μάιλο μελετούσε ένα διαφορετικό θέμα κάθε βδομάδα (και, όταν λέω μελετούσε,

εννώ μελετούσε) και οι φράσεις του ήταν πάντα σχετικές μ' αυτό.

– Πάω να φέρω βοήθεια.

– Μάιλο;

– Ναι;

Τα δόντια μου χόρευαν κλακέτες σαν Ιρλανδοί χορευτές.

– Ευχαριστώ.

Ο Μάιλο χαμογέλασε και τα μάγουλά του πήραν λίγο χρώμα.

– Κανένα πρόβλημα.

Και εδώ θα τέλειωνε η ιστορία. Δε θα ήταν και πολύ σπουδαία, το παραδέχομαι, και σίγουρα δε θα άξιζε να γίνει βιβλίο.

Πριν επιστρέψει, όμως, η τάξη μου, πριν καταφέρει μια καθηγήτρια να κατέβει και να με τραβήξει από το παγωμένο νερό, τυλίγοντάς με στο μπουφάν της, πριν έρθουν οι διασώστες για να με πάνε στο νοσοκομείο, πριν από όλα αυτά...

Είδα μια λάμψη σε μια μικρή σπηλιά, στον βράχο ακριβώς δίπλα μου. Κάτι υπήρχε εκεί μέσα. Κάτι καμυλωτό. Και κυρίως, κάτι λαμπερό.

Νομίζοντας ότι είχα βρει χρυσό – κάποιον πολύτιμο λίθο, τέλος πάντων – τεντώθηκα και το τράβηξα, μουγκρίζοντας.

Ήταν ένα αυγό.

Είχε το σχήμα του αυγού δηλαδή, αν και ήταν πολύ μεγαλύτερο από τα κανονικά αυγά και το τσόφλι του ήταν κρυσταλλοποιημένο, με μικρά κομμάτια, κοφτερά σαν διαμάντια, να προεξέχουν. Καθώς το γύριζα στα χέρια μου, παρατηρώντας το φως να διασπάται σε εκατοντάδες μικρά ουράνια τόξα, με κυρίευσε μια αλλόκοτη επιθυμία να το κρατήσω. Δε συνήθιζα να μαζεύω πράγματα, τα μόνα υλικά αγαθά που αγαπούσα ήταν οι κονσόλες και οι πολυθρόνες των γκέιμερς, αλλά κάτι το έκανε να ξεχωρίζει.

Το έβαλα στο σακίδιό μου.

Και τώρα έχουμε όντως μια ιστορία...

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο

2

Αργότερα το ίδιο απόγευμα, μετά από ακτινογραφίες και τομογραφίες και φακούς που στόχευαν κατευθείαν στις κόρες των ματιών μου, ο Μάιλο κι εγώ ήμασταν ξαπλωμένοι στα κρεβάτια μας.

Εκείνος διάβαζε όπως πάντα κάποια εγκυκλοπαίδεια ή κάτι τέτοιο, ενώ εγώ με το ένα χέρι έπαιζα ένα παιχνίδι στο κινητό μου και με το άλλο κρατούσα ένα μπέργκερ και το μασουλούσα.

Το αυγό (ο Μάιλο είχε επιβεβαιώσει ότι ήταν αυγό) ήταν ακουμπισμένο στα πόδια μου. Ξεκουραζόταν, θα έλεγε κανείς. Που λέει ο λόγος.

Ξαφνικά, κουνήθηκε λες και κάτι χοροπηδούσε

μέσα του. Εμφανίστηκε μια ρωγμή κι ακούστηκε ένας ήχος σαν βράχος που σπάει στα δύο.

– Μα την Καυτερή Μουστάρδα! φώναξα και παραλίγο να πετάξω τα πατατάκια μου στον αέρα.

Σημείωση: Παραλίγο. Δεν είναι τόσο εύκολο να αποχωριστώ το φαγητό μου.

Ακούστηκε ένας δυνατός γδούπος στα αριστερά μου και, γυρίζοντας, είδα πως ο Μάιλο έλειπε από το κρεβάτι του. Έπειτα το κεφάλι του ξεπρόβαλε πάνω από το στρώμα. Αργά. Τουλάχιστον δεν ήμουν εγώ ο πιο τρομοκρατημένος άνθρωπος στο δωμάτιο.

– Δεν το περίμενα αυτό, είπε με τη χαρακτηριστική φωνή του Προφέσορα, που αυτή τη φορά έμοιαζε κάπως να τρέμει. Να είναι ζωντανό το αυγό, εννοώ. Όπως προείπα, πιθανότατα είναι αυγό αετού. Ο χρυσός αετός είναι πολύ συνηθισμένος στις Άλπεις. Σπουδαίος θηρευτής, τον χρησιμοποιούσαν για αιώνες στη γερακοτροφία και...

Τον διέκοψε το κέλυφος του αυγού, που ράγιζε ακόμα περισσότερο. Ξεπρόβαλαν μερικά φτερά. Φιου. Ο Προφέσορας είχε δίκιο, ήταν κάποιο πουλί, δεν ήταν εξωγήινος, όπως είχα πιστέψει αρχικά.

Μάλιστα, όλο αυτό θα μπορούσε να μου δώσει πολλούς πόντους. Το πρώτο βήμα για μια σπουδαία καριέρα στο διαδίκτυο.

Άνοιξα την κάμερα στο κινητό μου και άρχισα να

τραβάω βίντεο. Είχε έρθει η ώρα για κάποιο έξυπνο σχόλιο.

– Εεε... βρήκα αυτό το αυγό σε μια μικρή σπηλιά... εεε... σε μια σχολική εκδρομή... ήρθαμε στις Άλπεις να δούμε τους... εεε... παγετώνες και...

Ο Μάιλο ανέβηκε πάλι στο κρεβάτι του για να δει καλύτερα και εγώ αποφάσισα πως γινόμεουν ρεζίλι, οπότε σταμάτησα να μιλάω.

Δύο χρυσά φτερά είχαν βγει από το αυγό. Δεν είχα ξαναδει ποτέ πουλί με νύχια στα φτερά του. Είχα, όμως, δει δράκους (όχι στην πραγματική ζωή, μη λέτε χαζομάρες). Ίσως θα έπρεπε να ονομάσω το βίντεο: «Δε θα πιστέψετε ποτέ τι βγήκε από το αυγό που βρήκα!». Ναι! Αυτό σίγουρα θα με έκανε αρκετά δημοφιλή.

Το βοήθησα λίγο, αφαιρώντας το πάνω μέρος από το τσόφλι. Ήταν σίγουρα ένα ασυνήθιστο πουλί. Είχε κίτρινο ράμφος και ένα κόκκινο λοφίο. Το φτέρωμά του ήταν πορτοκαλί με χρυσές πινελιές. Είχε φτερά και στα πόδια κι έτσι έμοιαζε σαν να έχει τέσσερις φτερούγες. Επιπλέον, είχε και μια εντυπωσιακή ουρά.

Πάτησα γρήγορα το ΣΤΟΠ, έδωσα έναν τίτλο στο βίντεο και το έστειλα σε όλους. Σίγουρα τα μεγαλύτερα παιδιά θα το πόσταραν αμέσως στο TikTok.

Στο μεταξύ, ο προφέσορας Μάιλο το κοίταζε συνοφρυωμένος και δαγκώνοντας τα χείλη του, όπως κάνει στην τάξη όταν λύνει μέσα σε δύο δευτερόλεπτα

τις ασκήσεις των μαθηματικών και ο καθηγητής τού δίνει ένα διαγώνισμα μεγαλύτερης τάξης για να τον κρατάει απασχολημένο.

– Αυτό δεν είναι αετός, μου είπε. Τι είναι όμως;

– Για στάσου. Δεν ξέρεις; τον ρώτησα. Είναι μια ιστορική στιγμή.

Το μικρό πουλάκι βγήκε από το κάτω μέρος του αυγού και πάτησε πάνω στην κοιλιά μου. Προσπάθησε να κουνήσει τα φτερά του, παραπάτησε στο πλάι και κατάφερε πάλι να σταθεί όρθιο. Ανοιγόκλεισε μερικές φορές τα μάτια, για να συνηθίσει το φως. Μόλις είδε το πρόσωπό μου, σταμάτησε να κουνιέται. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα πάνω μου. Ένα βαθύ, διερευνητικό βλέμμα, με το κεφάλι γερμένο στο πλάι.

Πήρα μια γρήγορη ανάσα και την κράτησα, μένοντας εντελώς ακίνητος. Αμέσως ονόμασα το πουλάκι Άρτεμη. Μου άρεσε αυτό το όνομα από τότε που το είχα δει στο τρέιλερ ενός παιχνιδιού: μια θεά έτρεχε στο δάσος, με το τόξο στο ένα χέρι και ένα βέλος στο άλλο. Πέρασε ένα λεπτό κι εγώ ήμουν ακόμα κολλημένος στα κεκριμπαρένια μάτια του. Βλέποντας μέσα τους την αντανάκλασή μου, συνειδητοποίησα ότι είχα μείνει με το στόμα ανοιχτό, και το έκλεισα αμέσως.

Η Άρτεμη φάνηκε να χαμογελάει. Το ξέρω πως τα πουλιά δε χαμογελάνε. Η έκφρασή της, όμως, μαλάκωσε, τα φτερά της χαλάρωσαν κι εκείνη έσκυψε ελα-

φρά προς τα μπρος. Σήκωσε το ράμφος της κι έβγαλε μια μικρή κραυγούλα.

– Κιρ!

Αμέσως άπλωσα το χέρι και την τράβηξα στο στήθος μου, για να την αγκαλιάσω.

– Γεια σου, είπα και πάγωσα.

Δεν ήταν αυτή η φωνή μου. Γιατί ακούγομαι έτσι; Γιατί ακούστηκα σαν τον θείο Πατ και τη θεία Παμ όταν έκαναν το μωρό τους; Και πριν προλάβω να καταλάβω, ξανάγινε.

– Πεινάς;

Τη ρώτησα με αυτή την παράξενη, γουργουριστή φωνή, ενώ χάιδευα το ράμφος της με τον αντίχειρά μου.

– Κιρ, είπε η Άρτεμη.

Μέσα σε ένα δευτερόλεπτο, είχα πιάσει το μπέργκερ μου από το κομοδίνο και την τάζα μικρά κομματάκια. Και πατατάκια.

Το μπέργκερ μου!

Και τα πατατάκια μου!

Εγώ δε μοιράζομαι ποτέ το φαγητό μου. Τι είχα πάθει;

– Αποτύπωση λέγεται, είπε ο Μάιλο και έσκυψε πιο κοντά.

– Τι; ρώτησα καθαρίζοντας τον λαιμό μου.

– Όταν γεννιέται ένα πουλί, δημιουργείται ένας δε-

σμός με όποιον δει πρώτο. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, μ' εσένα.

Ένας δεσμός;

Ο Μάιλο σηκώθηκε όρθιος και πλησίασε.

– Έι! του είπα γυρίζοντας την πλάτη για να προφυλάξω την Άρτεμη. Μην την πιέζεις, μωρό είναι.

– Μπορώ να την κρατήσω;

– Όχι!

Ο Μάιλο σήκωσε τα χέρια ψηλά.

– Καλά, αλλά πιθανότατα είναι είδος υπό εξαφάνιση. Οι δάσκαλοι θα πρέπει να καλέσουν το WWF ή τη γαλλική RSPCA ή κάτι τέτοιο.

Προσπάθησα να καταπιώ, αλλά δεν μπορούσα. Ο λαιμός μου είχε κλείσει, σαν να είχα κολλήσει κάποια ίωση.

Ο Μάιλο πρέπει να αντιλήφθηκε την αλλαγή στη διάθεσή μου, γιατί είπε:

– Για το καλό της είναι. Θα τη φροντίσουν.

– Δεν πρόκειται να τη δώσω.

Δεν αναγνώριζα πια τον εαυτό μου. Ήθελα εγώ κατοικίδιο; Μήπως μπορούσα να κάνω αξονική εγκεφάλου και στο ξενοδοχείο;

– Ας δούμε τι θα πουν το πρωί, είπε ο Προφέσορας, ο οποίος προφανώς δεν ήθελε να μαλώσει μαζί μου.

Το πρωί, όμως, δεν ήρθε ποτέ. Όχι, αυτό ακούγεται σαν να έγινε η Αποκάλυψη. Δεν ήρθε ποτέ ένα φυσιολογικό πρωί.

Μία ώρα μετά τα μεσάνυχτα, κοιμόμασταν ήσυχοι και το ίδιο έκανε και η Άρτεμη σε μια μικρή φωλιά από μαξιλάρια δίπλα μου.

Με ξύπνησε ένας θόρυβος σαν να έτριζε κάποιο ξύλο στο πάτωμα. Το δωμάτιο ήταν σκοτεινό και τρομακτικό, έμπαινε μόνο λίγο φως από τον δρόμο, ανάμεσα στις βελούδινες κουρτίνες. Και τότε το είδα. Μια φιγούρα ήταν σκυμμένη από πάνω μας. Για μια στιγμή

μή, όλοι μου οι μύες είχαν μουδιάσει. Το ίδιο και οι φωνητικές μου χορδές. Δε λειτουργούσε τίποτα. Έπειτα, όμως, η φιγούρα έπιασε τη μικρή μου φίλη και εκείνη έκρωξε:

– Κιιιρ;

– Έι! φώναξα.

Η μαύρη φιγούρα με κοίταξε με τα διαπεραστικά, κυλινδρικά, πράσινα, γυάλινα μάτια της. Τι εφιάλτης ήταν αυτός; Άνοιξα το στόμα μου για να βγάλω την κραυγή του αιώνα, όταν...

– Πρέπει να είναι τα κιάλια νυχτερινής όρασης KNV-B, είπε ο Μάιλο, ενώ το χέρι του έτρεμε καθώς φορούσε τα γυαλιά του. Νόμιζα πως υπήρχε μόνο ένα πρωτότυπο. Έχουν και μπαταρίες βηρυλλίου;

Ακόμα και μέσα στον πανικό του, δεν μπορούσε να σταματήσει να μουρμουράει. Ή μπορεί, όπως συνειδητοποίησα ξαφνικά, να μουρμούριζε ακριβώς επειδή ήταν πανικόβλητος.

Σε κάθε περίπτωση, βοήθησε. Η φιγούρα φάνηκε σασιτισμένη, κοιτάζοντας μια εμένα και μια τον Μάιλο. Και τότε κάτι εξερράγη έξω από την μπαλκονόπορτα και το χερούλι της εκτοξεύθηκε σαν πύραυλος ακριβώς πάνω στη μύτη της φιγούρας. Παραπάτησε προς τα πίσω, μετά προς τα μπρος, έπειτα πάλι προς τα πίσω και έπεσε στο πάτωμα.

Ένας κρύος αέρας μπήκε στο δωμάτιο. Άπλωσα το

χέρι μου προς την Άρτεμη, την έπιασα και την τράβηξα κοντά μου.

– Είσαι καλά, Άρτη;

– Κιιιρ.

– Μια χαρά ακούγεται, είπε μια γυναικεία φωνή πίσω μου.

– Μα τις χίλιες Τηγανητές Πατάτες! φώναξα πάλι και πετόχτηκα.

Ήταν μια ψηλή γυναίκα, με μεγάλα, καστανά, αυστηρά μάτια. Φορούσε μια ολόσωμη μαύρη φόρμα που, παρότι ήταν λεπτή, έδειχνε πολύ άνετη και ανθεκτική.

– Απίστευτο, είπε ο Μάιλο. Μικροΐνες, μετάξι αράχνης.

Η γυναίκα κρατούσε ένα μακρύ, λεπτό ραβδί.

Ο Προφέσορας συνέχισε:

– Και ένα γκλομπ από ενισχυμένη καρβίνη. Το πιο σκληρό και ελαφρύ υλικό στον...

Εκείνη τον σταμάτησε φέρνοντας το δάχτυλο στα χείλη της.

– Ακούστε με κι οι δυο σας, είπε. Έξω υπάρχει μια ολόκληρη ομάδα από πράκτορες σαν αυτόν εδώ και από στιγμή σε στιγμή ετοιμάζονται να σπάσουν την πόρτα σας.

– Τι;..., ψέλλισα.

– Ντυθείτε. Φεύγουμε.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο

3

Ενας γενικός κανόνας είναι πως, όταν η μαμά ή ο μπαμπάς μου ζητάνε να κάνω κάτι, δεν το κάνω. Και το ίδιο ισχύει και για τους καθηγητές μου, για να μη νιώθουν παραμελημένοι.

Θυμάστε, όμως, πως το βλέμμα της Μυστηριώδους Γυναίκας ήταν ατσάλινο; Ε, λοιπόν, η διαταγή της ήταν ακόμα πιο αυστηρή. Το σώμα μου υπάκουσε αμέσως, χωρίς να προλάβω να κάνω κάτι.

Έι, ρώτησα τα χέρια μου, γιατί μου βάζετε αυτό το πουλόβερ;

Γιατί το είπε η Λαίδη Τιτάνιο.

Και ποιον υπακούτε; Εμένα ή εκείνη;

Εκείνη, φυσικά.

Η μόνη διαταγή που κατάφερα να παρακούσω ήταν το «χωρίς κινητά». Ναι, έτσι ακριβώς. Το έχωσα στην τσέπη μου ενώ δε με κοιτούσε.

Ο Μάιλο ακολούθησε κι αυτός τις διαταγές, με μια έκφραση τρόμου στο πρόσωπό του.

Η Άρτεμη ήταν ακόμα σασιτισμένη από την παραλίγο απαγωγή της και αυτός ο πανικός δε βοηθούσε.

– Κιρι; ρώτησε προσπαθώντας να σταθεί πάνω στο κρεβάτι.

– Δεν ξέρω, Άρτη, ψιθύρισα. Νομίζω, όμως, πως η κυρία είναι με τους καλούς.

Ντυμένος και έτοιμος να φύγει, ο Μάιλο σηκώθηκε αδέξια και κατάφερε να ψελλίσει μια βραχνή ερώτηση.

– Ποια είσαι;

– Δρ Λάρα Μπλέικ. Ειδική πράκτορας. Ειδικός Τομέας, Βρετανικό Μουσείο Φυσικής Ιστορίας.

– Φιν Ο'Ρουρκ, είπα βιαστικά. Πρώτη τάξη, Γυμνάσιο Θόρνχιλ.

Κάτι έπρεπε να πω, έτσι που μας πετούσε ειδικούς τομείς και μουσειά.

– Μάιλο Τζορτζ, είπε ο Μάιλο. Ξέρετε, υποψιαζόμουν την ύπαρξη ενός Ειδικού Τομέα εδώ και καιρό. Τι ακριβώς;...

– Δεν προλαβαίνουμε, Μάιλο, είπε η Λάρα.

Πήρε ένα μεταλλικό κουτί με τρύπες από το σακίδιο

της και άπλωσε το χέρι της ζητώντας την Άρτεμη. Αμέσως μπήκα μπροστά από την καινούρια μου φίλη για να την προστατεύσω.

– Το πουλί αυτό είναι δικό μου, είπα.

– Κιιρ, συμφώνησε η Άρτη.

– Δεν είναι πουλί, απάντησε η Λάρα.

Στον διάδρομο ακούγονταν θόρυβοι. Πόρτες που άνοιγαν, πόδια που σέρνονταν και ψίθυροι. Η έκρηξη του παράθυρου πρέπει να τους είχε ξυπνήσει όλους. Η Λάρα έριξε πάνω μου Το Βλέμμα. Ήταν λες και στεκόμουν μπροστά από έναν ανοιχτό φούρνο. Τα μάγουλά μου έκαιγαν και είχα αρχίσει να ιδρώνω.

– Φιν, είπε, αυτό εδώ είναι ένας μικροράπτορας.

Το στόμα του Μάιλο άνοιξε διάπλατα τόσο απότομα, που παραλίγο να του φύγει το σαγόκι.

– Ορίστε; Ο ιπτάμενος δεινόσαυρος εξήντα πέντε εκατομμυρίων χρόνων;

Η Λάρα έγνεψε καταφατικά.

Ακούγονταν ουρλιαχτά στον διάδρομο του ξενοδοχείου, δυνατές φωνές που γάβγιζαν διαταγές και πόρτες που έκλειναν με θόρυβο. Έρχονταν εκείνοι οι πράκτορες.

Μου κόπηκε η ανάσα.

– Μα τα χίλια Παϊδάκια!

– Πρέπει να φύγουμε, είπε η Λάρα. Ο μικροράπτορας είναι ασφαλής μαζί μου, γι' αυτό είμαι εδώ.

Το βλέμμα της τώρα έμοιαζε με βράχο, που είχε πέσει πάνω μου και κόντευε να με πλακώσει. Μπορεί η Άρτεμη να είναι πιο ασφαλής μαζί της, σκέφτηκα. Μέχρι να ξεφορτωθούμε τους κακούς.

– Μην ανησυχείς, Άρτη, είπα. Η κυρία είναι από τον Ειδικό Τομέα.

Η Λάρα κατάφερε να την πάρει.

– ΚΙΙΙΡ!

Η Άρτεμη άρχισε να χτυπάει τα φτερά της απεγνωσμένα.

Πριν προλάβω, όμως, να φωνάξω «ΔΩΣ' ΤΗ ΜΟΥ ΠΙΣΩ!», η Λάρα έβαλε τη μικρή μου φίλη στο κουτί, το κουτί στο σακίδιο και το σακίδιο πίσω στους ώμους της.

Είχα έναν κόμπο στον λαιμό.

Ο Μάιλο άγγιξε τον ώμο μου.

– Είναι ο Δεσμός, είπε.

– Πάψε, Μάιλο! Ξέσπασα.

– Έχετε κάνει ραπέλ ποτέ; ρώτησε η Λάρα γυρίζοντας προς τη σπασμένη μπαλκονόπορτα.

Μου πήρε ένα λεπτό να θυμηθώ τι ακριβώς ήταν αυτό.

– ΟΧΙ βέβαια. Αστειεύεσαι;

– Δεν αστειεύομαι ποτέ.

– Έλα! Δεν το πιστεύω.

Η Λάρα με κοίταξε με ένα βλέμμα που σχεδόν με έκανε σκόνη.

Στο μεταξύ, από κάπου ακουγόταν ένα μουρμουρητό. Ο Μάιλο.

– Έχω ακροφοβία, ψέλλισε. Φοβάμαι τα ύψη. Κάποιοι άνθρωποι χρησιμοποιούν λανθασμένα τον όρο ίλιγγο. Για την ακρίβεια...

– Ακολουθήστε με, είπε η Λάρα.

Μόλις βγήκαμε στο μπαλκόνι, η μύτη και τα μάγουλά μου πάγωσαν και άρχισα να τρέμω. Ο άνεμος δυνάμωνε. Εκείνη η περιβόητη χιονοθύελλα όντως ερχόταν. Δεν υπήρχε ψυχή στους χιονισμένους δρόμους του μικρού γαλλικού χωριού.

Κοίταξα τον αγαπημένο μου φούρνο.

– Δε φαντάζομαι να έχεις μαζί σου κανένα κρουασάν, ε; ρώτησα τη Λάρα.

Με αγνόησε. Στα κάγκελα του μπαλκονιού ήταν δεμένο ένα σκοινί το οποίο έφτανε κάτω στον δρόμο. Αμέσως έπιασε άλλο ένα από την τσάντα της κι άρχισε να το δένει κι αυτό.

Κοίταξα κάτω. Αυτό ήταν σκέτη τρέλα. Είτε είχες ακροφοβία είτε όχι... Μια στιγμή. Ο Μάιλο!

Όντως, στεκόταν στην πόρτα τρέμοντας, με το πρόσωπό του κατάχλωμο σαν τον παγετώνα.

– Έι, Προφέσορα, είπα βάζοντας τα χέρια στους ώμους του. Μήπως να

